

НАВІНЫ З РОДНАЕ СЬВЯТЫНІ

БЕЛАРУСКАЯ АЎТАКЕФАЛЬНАЯ ПРАВАСЛАЎНАЯ ЦАРКВА

+ ВЕСТКІ З ЖЫЦЬЦЯ ПАРАХВІІ КАТЭДРАЛЬНАГА САБОРУ СЬВЯТОГА КІРЫЛЫ ТУРАЎСКАГА +
401 ATLANTIC AVENUE, BROOKLYN, N.Y. 11217-1702

ГОД 1 **КАСТРЫЧНІК 2001** **№ 1**

НАВІНЫ З РОДНАЕ СЬВЯТЫНІ

Царкоўная, ці абы-якая іншая грамада жыве пакуль яна дзейная, а каб быць ёй дзейнай трэба ейным грамадзянам, ці парахвіянам ведаць да чаго яна імкнецца, у якіх абставінах знаходзіцца й якія заданьні стаяць перад ёю, як у цэласьці, гэтак і перад кожнай асобай, што да яе належыць.

У нашай парахвіі Катэдральнага Сабору Сьвятога Кірылы Тураўскага ў Брукліне гэтая веда патрэбная больш як дзе, бо парвахвія асаблівая паводле ейнага складу, ейных заданьняў і імкненьняў, ды адзіная паводле ролі ў іхным асягненьні.

Асаблівасьць нашае парахвіі ў першую чаргу ў тым, што яна частка Беларускае Аўтакефальнае Праваслаўнае Царквы, што ў веры й абрадзе ня розьніцца ад іншых Праваслаўных Цэркваў, але ў ейнай дзейнасьці імкнецца выконваць Хрыстовы наказ весьціць Ягоную навуку на роднай, Богам створанай мове вернікаў ды прыяць іхным, таксама Богам дадзеным, нацыянальным асаблівасьцям.

З гэтае прычыны Беларуская Аўтакефальная Праваслаўная Царква й забароненая на нашай Бацькаўшчыне цяперашняй, варожай да ўсяго беларускага ўладай, якая ведаючы, што зможа зьнішчыць нашую мову й сьцерці нацыянальныя асаблівасьці нашага народу толькі тады, калі гэты народ ня будзе мець роднае Праваслаўнае Царквы, заганяе беларускіх праваслаўных вернікаў у павуту русыфікатарскага апарату Маскоўскае Патрыярхіі, ды перасьледуе тых, што не падпарадкоўваюцца, або супрацiўляюцца.

Сёньня нашая парахвія амаль цалком складаецца йз суродзічаў, што непасрэдна, ці пасрэдна, з прычыны гэтых перасьледаваньняў пакінуўшы родны край, знайшлі зацішак ад несправядлівасьці ды магчымасьць на бясьпечнае ад урадавае самаволі жыцьцё ў гасьціннай амэрыканскай дзяржаве.

Мала хто зь іх быў бліжэй знаёмы зь няхрысьціянскай дзейнасьцяй чужое, толькі з назову праваслаўнае, царквы на нашай Бацькаўшчыне, а яшчэ менш хто чуў праз існаваньне за мяжою роднае, запраўды праваслаўнае, Царквы ды ведаў дзе Яе шукаць.

Дык і выпадкова, найчасьцей, знайшоўшы нашую парахвію, што ёсьць часткай роднае Беларускае Аўтакефальнае Праваслаўнае Царквы, ды наведваючы яе, каб памаліцца й пабыць зь землякамі, мала хто задумоўваецца над значаньнем гэтае Царквы ды парахвіі для духовага аздараўленьня Беларускага Народу й ягонага ўратаваньня ад прыгатаванае варожай уладай загубы, ды з увагі на гэта над патрэбай самую парахвію, а праз яе й усю нашую Сьвятую Царкву ўмацаваць ды захаваць, аж пакуль Яна ня вернецца на Беларусь.

Захаваць і ўмацаваць нашую парахвію неабходна, аднак, нятолькі дзеля тае высокае й далёкае мэты, але й дзеля цяперашняе карысьці самых парахвіянаў, перадусім духовае ды парою й рознага характару дапамаговае.

Духовая карысьць парахвіянам, пэўна-ж, прыходзіць перадусім з наведваньня адправаў ды з пачутае ад духавенства навукі, але на ейнае асягненьне трэба, каб гэтае наведваньне было рэгулярным, або хоць частым, ды самыя парахвіяне спрычыняліся да ўрачыстасьці адправаў увагай, сьпявалі ў хоры, або дапамагалі чысьціць царкву.

Даглядам за чысьцінёю й парададкам у царкве звычайна займаюцца сястрынствы й брацтвы, дык і ў нашай парахвіі да сястрынства павінна далучыцца якнайболей парахвіянак, а ў недалёкай будучыні павінна стварыцца й брацтва.

Жыцьцё парахвіі не абмяжоўваецца, аднак, толькі гэтым, у ёй павінна кіпець і своймая нашай багатай спадчыне культурная дзейнасьць із школкай для дзяцей, моладзявай арганізацыяй, добрым хорам на грамадзкія й нацыянальныяя ўрачыстасьці ды рэпрэзэнтацыю навонкі, бібліятэкай, а таксама лекцыямі на цікавыя для парахвіянаў тэмы ды нават вечарынамі у парахвіяльнай залі.

Зарганізаваць усё гэта, пэўна-ж, належыць да абавязкаў парахвіяльнае рады, і таму парахвіяне павінныя ставіцца з увагай да выбараў гэтае рады, прыходзячы на парахвіяльныя сходы.

Але й найлепшая ды адна парахвіяльная рада ня шмат можа зрабіць, калі яе ня будуць падтрымоўваць ды ў ейнай дзейнасьці ня будуць ёй памагаць самыя парахвіяне.

Гэтая дапамога павінна выяўляцца ў дабраахвотным выкананьні працаў, найняць на якія работнікаў парахвія ня мае грошай, а падтрыманьне парахвіяльнае дзейнасьці павінна быць забясьпечанае рэгулярнымі ахвярамі й складкамі самых парахвіянаў, ад якіх ніхто не павінен ухіляцца.

А каб усе нашыя парахвіяне і парахвіянкі ведалі, што ў парахвіі дзеецца й як кожнаму ў гэтай дзейнасьці ўзяць удзел, Парахвіяльная Рада наважыла выдаваць што пару месяцаў, ці ў патрэбе бюлетэнь пад назовам "Навіны з Роднае Сьвятыні", першы нумар якога перад Вашымі вачыма.

Спадзяемся, што ён нашым парахвіянам спадабаецца й гэтым выканае прадбачаную яму ролю.

Парахвіяльная Рада
Катэдральнага Сабору Сьв. Кірылы Тураўскага

НАЙБЛІЖЭЙШЫЯ СЬВЯТЫ

14-га (1-га ст. ст.) кастрычніка Праваслаўная Царква адзначае вялікае свята **Пакроваў**, або, як у нас кажацца, Трэйцяе Прачыстае.

Ягонае сьвяткаваньне пайшло зь дзівоснага зьяўленьня ў сярэдзіне Х-га стагодзьдзя Божае Маці ў канстанынопальскай Улахернскай царкве, дзе захоўваліся часткі Ейнага адзеньня.

Там пад раніцу ў адну зь нядзеляў, падчас усяночнае адправы сьвятому, дзеля Хрыста божавольнаму, Андрэю зьявілася абкружаная ангяламі й сьвятымі Божая Маці, што стаўшы на калені малілася за хрысьціянаў. Скончыўшы малітву Яна зьняла з галавы покрыва й на знак Ейнага заступніцтва распрацягла яго над людзьмі, што маліліся ў царкве.

Заступніцтва Божае Маці, Ейная апека й дапамога, пэўна-ж, абыймала нятолькі тых даўніх хрысьціянаў у Канстантынопалі, але й шматлікія пакаленьні нашых продкаў, за што Божая Маці была ў нашым народзе ў асаблівай пашане, а сьвята Пакроваў адзначалася вельмі пабожна й урачыста.

Калі-ж азірнемся на нашыя жыцьці, дык пабачым, што Божая Маці няспынна ахоўвае ды ўспамагае таксама й нас, хоць мы няраз не асабліва на гэта заслугоўваем.

Таму прыходзьма, Дарагія Парахвіянкі й Парахвіяне, у гэтае вялікае сьвята памаліцца да Божае Маці ў нашую родную сьвятыню, ды не забываймася на малітву ў нашай сьвятыні кожнае нядзелі.

Сьледам за Пакровамі, у сыботу, сёлета 3-га лістапада, выпадае дзень успаміну памерлых, або **Дзяды.**

Як відно, зазірнуўшы ў царкоўны каляндар, на працягу году ёсьць некалькі дзён успаміну памерлых, або дзядоў, але найбольш зь іх ушаноўваюцца й урачыста адзначаюцца "радушныя" - на "радаўніцу", у аўторак другога тыдня пасьля Вялікадня (цяпер пераважна ў нядзелю) ды "зьмітраўскія", ці "галоўныя", або яшчэ йнакш "багатыя" Дзяды - у першую, ці "зьмітраўскую" сыботу лістапада паводле новага стылю (у сыботу перад днём успаміну сьв. Зьмітра Салунскага, 26-га кастрычніка ст. ст.).

Апрача царкоўных адправаў з гэтае нагоды, у нашым народзе данядаўна трывалі яшчэ й дзе-якія звычаі ды абрады ўшаноўваньня памяці продкаў, што сягалі дахрысьціянскае пары.

Адным з гэтых звычаяў было ставіць вечарам на дзяды багаты стол із 7, 9, 11-ма ды больш стравамі, у ліку якіх павінна была быць куцьця, бліны, клёцкі, яечня, узвар і мяса.

На пачатку пачастунку заклікалі душы памерлых прыходзіць на вячэру й адкладалі для іх стравы ў асобны посуд, што заставаўся на стале да наступнае раніцы.

Нам на чужыне, нажаль, цяжка захаваць гэтыя звычаі, але нельга забыцца на нашых продкаў, на нашыя карані, што лучаць нас з нашым Народам і Бацькаўшчынай.

Таму абавязак кожнага з нас прыйсьці ў нядзелю, 4-га лістапада, у нашую родную царкву, падаць успомны лісток на ўспамін продкаў на адправе ды шчыра памаліцца за іхны супакой.

ПАД БОЖАЙ АХОВАЙ

Гэты нумар "Навінаў" быў ужо пасланы да друку й нашая парахвія рыхтавалася да беларускага фэстывалю, што меў быць у канцы верасьня, калі ў адзінаццаты дзень таго месяца ў Нью Ёрку сталася страшэнная бяда й давялося, адлажыўшы друк і фэстываль, з трывогаю ў сэрцы апытваць, ці хто з нашых парахвіянаў і ваколічных беларусаў не загінууў, або не пацярпеў у гэтым жахлівым няшчасьці.

Неўзабавае выясьнілася, што, дзякуй Богу, усе засталіся цэлыя й непашкоджаныя, хоць некаторыя меліся быць на мейсцы бяды, або былі блізка яе амаль у самыя згубныя часіны.

Дзе-хто гэткія ратункі растлумачыць толькі звычайным шчасьцем, але людзі зь вераю ў душы ня могуць ня ўбачыць у гэтым шчасьці чудовае Божае дзейнасьці, што паспрыяла нам, усупраць спадзяваньняў, знайсьці прытулак у гасьціннай амэрыканскай краіне, а гэтым разам усьцерагла ад бяды.

Як відно з гэтага й зь іншых здарэньняў у жыцьці кожнага з нас, якія мы залічаем да шчасьця, Бог на нас не забываецца й большымі, ды меншымі чудамі празь Ягоную памяць нагадвае.

Нажаль, папраўдзе кажучы, мы далёка не заўсёды адплачваем Богу нашай памяцяй на Яго й удзячнасьцяй за Ягоныя дабрадзействы.

Нямала з нас нават лічыць, што даволі верыць у Бога, каб атрымаць збаўленьне на тым сьвеце, а на гэтым можна "жыць, як набяжыць".

Аднак, як і кожнаму гаспадару, гэтак і Найвышэйшаму Уладару, што ў небе, нельга служыць толькі словамі, а трэба заслугоўвацца й добрымі ўчынкамі ды выявамі ўдзячнасьці за Ягоныя ласкі.

Жыцьцёвыя абставіны й нястача часу, нажаль, рэдка, або й зусім не дазваляюць нам памятаць і выконваць гэты абавязак.

Таму Бог празь Ягонага Сына, нашага Збаўцы Ісуса Хрыста, стварыў установу й даў кожнаму чалавеку, паводле ягоных прыродных асаблівасьцяў, адумысловае мейсца на выяўленьне Стварцу ўдзячнасьці й зьдзейваньне добрых учынкаў - родную Сьвятую Царкву.

Для нас, праваслаўных беларусаў у Нью Ёрку й ваколіцы, гэтай установай ёсьць нашая Беларуская Аўтакефальная Праваслаўная Царква, а мейсцам нашая сьвятыня - Катэдральны Сабор Сьв. Кірылы Тураўскага.

Дык не чакайма пакуль Божыя чуды - Ягоныя дабрадзействы да нас скончацца ды, не забываючыся на наш абавязак перад Богам, сьпяшайма кожную нядзелю пасьпець у пору на адправу ў нашай сьвятыні, каб шчырай малітвай выказаць Яму удзячнасьць за апеку ды ўпрасіць у Яго шчодрасьці на будучыню.

81-я ЎГОДКІ СЛУЦКАГА ЗМАГАНЬНЯ

27-га лістапада г.г. будуць 81-я ўгодкі Слуцкага Змаганьня супраць бальшавікоў за незалежнасьць Беларускае Народнае Рэспублікі.

З гэтае нагоды ў нядзелю, 2-га сьнежня, пасьля Сьв. Літургіі будзе адпраўленая паніхіда за супакой душаў Слуцкіх Змагароў і ўсіх загінулых за незалежнасьць нашае Бацькаўшчыны Герояў.

РАДАСНАЯ НАВІНА

У нядзелю, 30-га верасьня г.г. падчас Сьв. Літургіі Я.М. Мітрапаліт Ізяслаў усьвяціў а. дыякана Ігара Якуніна ў сьвятарскую годнасьць.

Духовым айцом пры ўсьвячэньні а. Ігара быў а. архімандрыт Аляксей.

А. Ігар Якунін два з паловай гады вучыўся ў Жыраўскай Духоўнай Сэмінарыі, але наважыўшы прысьвяціць сябе справе ўзнаўленьня на Бацькаўшчыне роднае, ды забароненае лукашэнкавым рэжымам Беларускае Аўтакефальнае Праваслаўнае Царквы, адыйшоў з сэмінарыі й, пасьля сустрэчы ўвосені 1997-га году зь Я. М. Мітрапалітам Ізяславам у Кіяве, праводзіў на Беларусі інфармацыйную працу з мэтай ўынаўленьня там нашае Царквы.

Дзеля легалізацыі гэтае працы тады-ж было створанае Беларускае Хрысьціянскае Згуртаваньне імя Сьв. Сафіі Слуцкае, дырэктарам якога стаў тады яшчэ цывільны сп. Ігар Якунін, але пад асокаю й націскам варожае ўлады яно не змагло разьвіць прадбачаную дзейнасьць і было зачыненае, а сп. Якунін ў канцы 1998-га году быў пакліканы на сьвятарскую практыку ў нашым саборы.

Выявіўшы на практыцы ягонае духоўніцкае пакліканьне й пастырскую здольнасьць сп. Якунін 14-га лістапада 1999-га году быў усьвячаны на дыякана, а 30-га верасьня г.г. а. дыякан Ігар быў ўзьняты ў сьвятарскую годнасьць і застанецца служыць у нашым саборы.

Усе мы любім урачыстасьць, якую прыгожы тэнар а. Ігара ствapae падчас адправаў і ведаем як прыемны ён у абыходжаньні зь людзьмі, ды які шчыры й ахвярны ён працаўнік на карысьць нашае парахвіі й Царквы, асабліва ў будаўніцкіх працах.

З увагі на гэта просім Бога й жадаем яму, каб пастырскі крыж, які ён узяў на сябе, было лёгка нясьці й, каб з гэтым крыжам ён дайшоў да нашае ўсіхнае мэты - узнаўленьня Беларускае Аўтакефальнае Праваслаўнае Царквы на Беларусі.

Заклікаем усіх Вас, Дарагія Парахвіянкі й Парахвіяне, далучыцца да нашае малітвы за а. Ігара ды ўсьлед нятолькі выказаць яму найлепшыя пажаданьні, але й паважаць ды падтрымоўваць яго ў цяжкой пастырскай службе наведваючы Сьв. Адправы, а таксама працуючы й даючы магчымыя ахвяры на ўтрыманьне й рост нашае парахвіі.

НАВУЧАЙМА ДЗЯЦЕЙ НАШАЕ ВЕРЫ

Усім ведама, што дзеці гэта будучыня іхных бацькоў і іхнага роду, а разам і нашага Народу, ды нашае Царквы. Ня ўсе, нажаль, памятаюць, што без бацькоўскае веры гэтае будучыні няма ні роду, зь якога гэтыя дзеці пайшлі, ані самым дзецям.

З увагі на гэта навучыць дзяцей асноваў Праваслаўнае Веры - адзін з найважнейшых абавязкаў бацькоў і нашае Царквы.

Ў 50-х і 60-х гадох, дзякуючы эразуменьню бацькоў, пры парахвіі была школка, у якой дзеці навучаліся рэлігіі й знаёміліся з нашай спадчынай.

Пры ахвоце бацькоў гэта можна было-б зрабіць і цяпер. Таму мы заклікаем іх пацікавіцца гэтай справай ды ўстанавіць з Духавенствам і Парахвіяльнай Радай спосаб ейнага ўжыцьцяўленьня.

ДУХАВЕНСТВА, ПАРАХВІЯЛЬНАЯ РАДА,
СЯСТРЫНСТВА Й ВЕРНІКІ
КАТЭДРАЛЬНАГА САБОРУ
СЬВ. КІРЫЛЫ ТУРАЎСКАГА Ў БРУКЛІНЕ
ВЫКАЗВАЮЦЬ ШЧЫРАЕ СПАЧУВАНЬНЕ
КІРАЎНІЧЦЫ ЦАРКОЎНАГА ХОРУ
СП-НІ ЛІДЗЕ КАНО
З ПРЫЧЫНЫ ПЕРАДЧАСНАЕ СЬМЕРЦІ
ЕЙНАГА СЫНА
АЛЯКСЕЯ
НЯХАЙ БУДЗЕ ЯМУ ПУХАМ
БЕЛАРУСКАЯ ЗЯМЛЯ
ДЫ ЗАСТАНЕЦЦА ПА ІМ ВЕЧНАЯ ПАМЯЦЬ!

СЬПЯВАЙМА БОГУ

Грамадавыя малітвы, або, інакш кажучы, царкоўныя адправы немагчымыя бязь сьпеваў. Гэтак вядзецца зь біблійных Майсеявых часоў ды праз два тысячагодзьдзі хрысьціянства аж да нашае пары.

Асабліва важныя сьпевы ў адправах Праваслаўнае Царквы, што не дазваляе інструмэнтальнае музыкі. Замест гэтае музыкі праваслаўныя адправы ўпрыгожваюць харавыя сьпевы, гармонія галасоў у выкананьні якіх стварае пачуцьцё прысутнасьці маленьнікаў перад Божым абліччам, дзе ангялы сьпяваюць неўяўныя нам харастврм песьні на Божую славу.

Амаль кожны з нас меў магчымасьць пачуць прыгожыя харавыя сьпевы ў іншых цэрквах, або паслухаць іх з дыскаў, ці касэтаў.

Быў час, калі й у нашым саборы харавое выкананьне царкоўных сьпеваў стаяла на добрым узроўні. Гады, аднак, зрабілі сваё - першае пакаленьне парахвіянаў амаль цалком адыйшло, а з даўняга хору засталіся толькі адзінкі.

На зьмену старога пакаленьня парахвіянаў цяпер прыйшло новае з апошняе хвалі эміграцыі, але ў ім сьпяваць у хоры, нажаль, мала ахвотнікаў.

Пэўна-ж, нашыя новыя эмігранты зайнятыя нялёгкім здабываньнем хлеба ў новай краіне й знайсьці час на гэтую справу цяжка, але ў гэткіх абставінах былі й іхныя папярэднікі. Сярод іх, аднак, было даволі людзей, якія памяталі, што за бясьпечнае, ды з часам і дастатнае жыцьцё ў свабоднай краіне трэба дзякаваць Богу й гэты абавязак выконвалі, не адмаўляючыся няўмецтвам сьпяваць, ці няймом голасу.

Зь іхнае ахвярнасьці яны пераадольвалі нястачы музычнае веды й практыкі, ды спраўляліся дзіваваць іхнымі сьпевамі вернікаў - гэта мы можам зрабіць і цяпер.

Таму, Дарагія Парахвіянкі й Парахвіяне, трэба каб і сярод нас знайшліся ахвочыя, што прысьвяціўшы крыху часу на падрыхтоўкі, будуць выяўляць іхнымі сьпевамі нашую ўсіхную ўдзячнасьць Богу за Ягоную ласку да нас і прасіць ў Яго гэтае ласкі для родзічаў ды для нашага Народу на Бацькаўшчыне.

Дык далучайцеся да нашага царкоўнага хору, кіраўніцтва якога абняла прафэсыянальная рэгентка сп-ня Ліда Кано й мы верым, што ў выніку працы зь ёю маленьнікі будуць захапляцца Вашымі сьпевамі ды Бог зьверне ўвагу на нашыя малітвы!

ВІТАЕМ ТЫХ, ШТО АХРЫСЬЦІЛІСЯ Ў ХРЫСТА

У 2001-м годзе у нашым саборы дасюль было ахрышчана пяць асобаў, з гэтага дзьве ў сталым веку й трое дзяцей.

Сьвятое хрышчэньне выконваў айцец архімандрыт Аляксей Драздоўскі.

Усім ахрышчаным упрашаем Божае ласкі й апекі ў жыцьці, а бацькам жадаем, каб іхныя дзеці, уведаўшы Хрыстовую Навуку, вырасьлі ім на пацеху.

І ТЫХ, ШТО ЗДАБЫЛІ ВЫШЭЙШУЮ АСЬВЕТУ

Вітаем сп-ну Вольгу Казак, дачку ведамых выканальнікаў беларускае песьні, й парахвіянаў нашага сабору сп-ва Алеся й Валянтыны (Пархоменка) Казакоў, што ў травені г.г. скончыла вышэйшыя студыі ў Бард Калэджы, што ў штаце Нью Ёрк.

Сп-чня Вольга вывучала музыку й міжнародныя дачыненьні й закончыла ейныя студыі выдатніцай з дыплёмам бакалаўра за дыплёмную працу "Нязмогласьць беларускіх мэдыяў скансалідаваць дэмакрацыю".

Цяпер сп-ня Вольга знайшла працу ў Нью Ёрку й спадзяемся, што не адмовіць, як і раней браць удзел у канцэртах з бацькамі, што шмат дапамагаюць нашай царкве, або й выступаць самастойна, выконваючы ейным прыгожым голасам ейныя-ж таленавітыя кампазыцыі й іншыя беларускія песьні.

Шчасьці-ж, Божа, у самастойным жыцьці!

ДЗЯКУЕМ

Шчыра дзякуем сп. Пітэру Рэну, собсьніку фірмы Copier Technology з Trevose ў Пэнсылвэніі, што ахвяраваў нашаму сабору капіявальную машыну.

Таксама дзякуем сп. Ігару Шаламіцкаму й а. дыякану Ігару Якуніну, што прывязьлі гэтую машыну ў наш царкоўны будынак.

Яшчэ дзякуем адвакату, сп. Расьціславу Войтанку малодшаму, за ахвяраваньне нашаму сабору 31 лампадных шклянак, на якія ён выдаў 93.13 дал.

ПРОСІМ

Просім нашых Парахвіянак і Парахвіянаў як магчыма найхутчэй заплаціць гадавыя парахвіяльныя складкі ў суме 50 даляраў ад кожнае асобы, што працуе, або мае іншую крыніцу прыбытку.

Складкі прыймае скарбнік сп. Уладзімер Цяліца, а ў выпадку ягонае адсутнасьці іншыя сябры Парахвіяльнае Рады.

Яшчэ просім тых, што падаюць успомныя лісткі на малітвы за здароўе жывых і супакой памерлых родзічаў, ня выпісваць кожны раз новых лісткоў, а знаходзіць ужо раней напісаныя, што ляжаць на стале, дзе купляюцца сьвечкі.

ПАВЕДАМЛЯЕМ

Наступны, калядны нумар часапісу "Царкоўны Пасланец" выйдзе сёлета ў сьнежні.

У часапіс будзе ўкладзеная віншавальная картачка з каляднімі й навагоднімі прывітаньнямі ды пажаданьнямі суродзічам, прыяцелям і знаёмым ад тых, што заплоцяць 10 даляраў на выдавецкі фонд.

Каб гэткае Вашае віншаваньне было зьмешчанае на каляднай картачцы трэба, каб Вашая заплата дайшла да рэдакцыі перад канцом лістапада г.г.

НЯ СЛОВАМ, А СПРАВАЙ

У наступным годзе міне 100 гадоў як быў пакладзены вуглавы камень пад будынак нашага сабору.

З тае пары будынак паслужыў некальківм веравызнаньням, а апошнія 45 год служыць праваслаўным беларусам.

Ад ягонае пабудовы, аднак, да 1957-га году, калі будынак у страшэнным стане купіла нашая парахвія, у ім ня было паважнага рамонту.

Нажаль, пасьля пачаткавага энтузыязму, зь якім будынак быў адразу адноўлены, у нашай грамадзе знаходзіліся людзі, што за мэту іхнае "палітычнае" дзейнасьці ставілі не змаганьне супраць ворагаў беларускае незалежнасьці, а супраць роднае Праваслаўнае Царквы й нашае парахвіі.

У выніку ўзьнятых імі закалотаў, замест пачатку ўзнаўленьня БАПЦ на Беларусі, там былі адчыненыя дзьверы для вуніі й сэктаў, а ў нашым царкоўным будынку ня было за што зрабіць патрэбныя рамонты й палепшаньні.

З Божае ласкі, аднак, да зруйнаваньня будынку не дайшло, бо на ягоны ратунак зьявілася новая хваля беларускае эміграцыі, ды ім, як архітэктурным памятнікам, зацікавіліся мяйсцовыя амэрыканцы.

Сярод новае эміграцыі, пэўна-ж, ня было багатых, каб зважыцца грашмі на рамонты, але знайшлося даволі ахвочых памагчы ў гэтай справе працаю рук.

Працу ачоліў і найбольш яе зрабіў прадстаўнік малодшага пакаленьня ранейшае эміграцыі, старшыня нашае Парахвіяльнае Рады, сп. др. Расьціслаў Гарошка, а зь ім амаль аднолькава папрацаваў і наш цяперашні сьвятар а. Ігар Якунін.

Дзякуючы іхнай ахвярнасьці й налягліваасьці была адноўленая падцаркоўная заля, кухня й туалеты, ды падкладзеныя новыя бэлькі пад падлогу ў калідоры й канцылярыі, даходзіць да канца рамонт пакою на канцылярыю й бібліятэку ды пачатая зьмена вокнаў.

Апрача ягонае працы, сп. Гарошка ахвяраваў яшчэ ў кухню усе мадэрныя шафкі й новую халадоўню.

Ні сп. Гарошка, ані а. Ігар ня справіліся-б з мноствам зробленае працы без дапамогі іншых ахвярных парахвіянаў, зь якіх із удзячнасьцяй трэба ўспомніць сп. сп. А. Тальянскага, Ул. Церахава й Ул. Бондарцава за электрыку, В. Буноса, Ю. Васілеўскага, А. Колбуна, І. Ледзяка, В. Міхноўскага, А. Падлескага, А. Сапуна, Ул. Цяліцу, Ю. Чарнышова за іншыя будаўныя працы й В. Кузьменка ды І. Шаламіцкага за парадкаваньне.

Усе гэтыя працы, не зьмянілі, нажаль, пляну нашага царкоўнага будынку, у якім няма мейсца на жыцьцё для абавязкава патрэбнага наглядчыка.

З увагі на гэта Парахвіяльная Рада вядзе гутаркі з архітэктам, каб надбудаваць яшчэ два паверхі над прыбудоўкай з правага боку царквы ды пачала збор ахвяраў на гэтую мэту.

Просім усіх вернікаў нашае парахвіі й усіх беларусаў уважыць патрэбу палепшаньня адзінага беларускага царкоўнага-грамадзкага асяродка ў Нью Ёрку й шчодра далажыцца да гэтае справы!

НАВЕДВАЙЦЕ Й ЧЫТАЙЦЕ НАШЫЯ БАЛОНКІ НА ІНТЭРНЭЦЕ www.belaoc.com